

Znak sprawy: DDP-1.0530.4.2019

Bogdan Żmijewski
ul. Syta 127
02-987 Warszawa

ZAWIADOMIENIE O SPOSOBIE ZAŁATWIENIA PETYCJI

Minister Infrastruktury, działając na podstawie art. 13 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz. U. z 2018 r. poz. 870) zawiadamia, że petycja z dnia 12 kwietnia 2019 r., przekazana przez Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju przy piśmie z dnia 29 maja br. znak: DPR-II.0520.2.2019.BŚ, w sprawie m.in. zmian legislacyjnych ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068 z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1474), w zakresie właściwości Ministra Infrastruktury, została w części uznana za bezprzedmiotową, a w części za bezzasadną.

UZASADNIENIE

W kwestii dotyczącej zmiany przepisów ustawy o drogach publicznych w zakresie decyzji o zezwoleniu na lokalizację zjazdu z drogi publicznej, należy wyjaśnić, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186 z późn. zm.) pozwolenia na budowę nie wymaga budowa zjazdów z dróg krajowych, wojewódzkich, powiatowych i gminnych (art. 29 ust. 11 i 11a). W konsekwencji postulat uzależnienia wygaśnięcia decyzji o lokalizacji zjazdu od wydania „zezwolenia na roboty budowlane” jest bezprzedmiotowy.

Ponadto należy zauważyć, że decyzja o zezwoleniu na lokalizację zjazdu stanowi jednostronne rozstrzygnięcie o prawach i obowiązkach konkretnej osoby w indywidualnej sprawie. Decyzja administracyjna rozstrzyga sprawę co do jej istoty w całości lub części a jej adresatem jest zawsze strona postępowania. Przeniesienie uprawnień i obowiązków w sferze stosunków administracyjno-prawnych na inny podmiot niż ten, na rzecz którego została wydana decyzja administracyjna, może mieć miejsce jedynie w sytuacji istnienia wyraźnej podstawy prawnej. Tym bardziej, że instytucja przeniesienia decyzji administracyjnej jest traktowana w orzecznictwie, i doktrynie jako wyjątek, a nie jako zasada.

Należy podkreślić, że do resoru infrastruktury nie wpływały wystąpienia dotyczące konieczności zmiany przepisów ustawy o drogach publicznych w tym aspekcie, co potwierdza brak podstaw do podejmowania kroków zmierzających do zmiany przepisów w niniejszym zakresie.

Natomiast w kwestii zmiany decyzji o zezwoleniu na lokalizację zjazdu należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 155 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2069 z późn. zm.) decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony; przepis art. 154 § 2 stosuje się odpowiednio.

niepodlega

POLSKA
STYLISKA ODWYKANIA
NIEPODLEGŁOŚCI

Zgodnie z art. 162 § 1 i 3 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego organ administracji publicznej, który wydał decyzję w pierwszej instancji, stwierdza jej wygaśnięcie, jeżeli decyzja:

- stała się bezprzedmiotowa, a stwierdzenie wygaśnięcia takiej decyzji nakazuje przepis prawa albo gdy leży to w interesie społecznym lub w interesie strony,
- została wydana z zastrzeżeniem dopełnienia przez stronę określonego warunku, a strona nie dopełniła tego warunku.

Wygaśnięcie lub uchylenie decyzji następuje także w formie decyzji administracyjnej.

Ponadto należy zauważyć, że droga publiczna służy do prowadzenia ruchu drogowego i to jest jej ustawowo określone przeznaczenie. Przy czym zlokalizowane w drodze publicznej mogą być urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, a także urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą. Jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach jest możliwa lokalizacja w pasie drogowym drogi publicznej obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, gdyż generalnie jest ustawowy zakaz lokalizacji urządzeń i obiektów tzw. obcych w pasie drogowym (art. 39 ust. 3 ustawy o drogach publicznych).

Należy pamiętać, iż intencją przepisów o zajęciu pasa drogowego i opłatach z tego tytułu, jak też przepisów zabraniających lokalizacji obiektów budowlanych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, było zapewnienie bezpieczeństwa i płynności ruchu drogowego zarówno pojazdów, jak i pieszych. Każde bowiem zajęcie pasa drogowego, niezwiązane z potrzebami ruchu drogowego czy zarządzania drogami utrudnia prowadzenie tego ruchu i stanowi zagrożenie dla jego bezpieczeństwa. Droga publiczna nie służy do zachęcania inwestorów do realizowania w niej coraz większej ilości inwestycji, które nie są związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu drogowego, a tym samym są inwestycjami niedrogowymi.

Zatem w kwestii zmiany przepisów ustawy o drogach publicznych w zakresie decyzji o zezwoleniu na lokalizację w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń budowlanych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogą lub potrzebami ruchu drogowego, czy decyzji o zezwoleniu na zajęcie pasa drogowego należy dokonać szczegółowej analizy skutków możliwości przenoszenia takich decyzji z uwagi na wyjątkowość udzielenia zgody na lokalizację obiektów „obcych” w pasie drogowym drogi publicznej.

Przepis art. 35 ust. 4 ustawy o drogach publicznych stanowi, że w terenie przeznaczonym w planie zagospodarowania przestrzennego pod przyszłą budowę drogi, mogą być wznoszone tylko tymczasowe obiekty budowlane oraz urządzenia budowlane związane z obiektami budowlanymi. Ich usunięcie w wypadku budowy drogi następuje na koszt właściciela, bez odszkodowania. Należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 3 pkt 5 ustawy Prawo budowlane pod pojęciem tymczasowy obiekt budowlany należy rozumieć obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przykrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe. Ustawodawca celowo posłużył się zatem pojęciem „tymczasowy obiekt budowlany” jako obiektem pozbawionym fundamentów trwale wiążących go z gruntem, gdyż usuwanie innych obiektów budowlanych w znacznym stopniu byłoby utrudnione w przypadku realizacji planu zagospodarowania przestrzennego i budowy drogi publicznej. Z uwagi na brak przedstawionego w petycji uzasadnienia do zmiany przepisów w powyższym zakresie - niezasadne jest dopuszczanie do umieszczania obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem (np. budynków) na terenach przeznaczonych pod budowę drogi a później ich usuwanie w celu realizacji budowy drogi. Jest to działanie nieracjonalne również ze względów społecznych.

Odnosnie zmiany w ustawie o szczególnych zasadach przygotowania inwestycji w zakresie dróg publicznych, zwanej dalej „specustawą”, w zakresie umożliwienia obejmowania decyzją zezwalającą na realizację inwestycji drogowej, zwaną dalej decyzją „ZRID”, pozwolenia na budowę w pasie drogowym niezbędnych obiektów nie drogowych, szczególnie o charakterze infrastruktury typu sieci wodno-kanalizacyjne, elektroenergetyczne, ciepłownicze czy gazowe należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 1 ust. 1 specustawy ustawa określa zasady i warunki przygotowania inwestycji w zakresie dróg publicznych w rozumieniu przepisów ustawy o drogach publicznych a także organy właściwe w tych sprawach. W art. 1 niniejszej ustawy ustawodawca używając kluczowego dla całego aktu prawnego pojęcia „inwestycja w zakresie drogi publicznej” określił zakres przedmiotowy ustawy wskazując, iż określa ona

zasady i warunki przygotowania inwestycji w zakresie dróg publicznych w rozumieniu ustawy o drogach publicznych. Przy czym pojęcie „inwestycji w zakresie dróg publicznych” nie zostało zdefiniowane ani w przepisach specustawy, ani w ustawie o drogach publicznych, do której odwołuje się art. 1 specustawy. Jednakże zgodnie z art. 1 ustawy o drogach publicznych droga publiczna jest drogą zaliczoną na podstawie niniejszej ustawy do jednej z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami i wyjątkami określonymi w tej ustawie lub innych przepisach szczególnych. W myśl przepisów art. 4 pkt 1 i 2 ustawy o drogach publicznych, droga to budowla wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi, urządzeniami oraz instalacjami, stanowiąca całość techniczno-użytkową, przeznaczoną do prowadzenia ruchu drogowego, zlokalizowana w pasie drogowym. Pasem drogowym jest wydzielony liniami granicznymi grunt wraz z przestrzenią nad i pod jego powierzchnią, w którym są zlokalizowane droga oraz obiekty budowlane i urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, a także urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą.

Należy podkreślić, że decyzja ZRID zawiera m.in. w razie potrzeby obowiązek budowy lub przebudowy sieci uzbrojenia terenu, zezwolenie na jego wykonanie oraz określenie ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości dla realizacji tego obowiązku (art. 11f ust. 1 pkt 8 lit e, i, j). Powyższe oznacza, że zarządca drogi może realizować w trybie specustawy na podstawie decyzji ZRID budowę lub przebudowę sieci uzbrojenia terenu czyli np. sieci elektroenergetycznej czy gazowej w ramach inwestycji drogowej w przypadku gdy realizacja inwestycji drogowej wymaga usunięcia kolizji z siecią uzbrojenia terenu, czy przesunięcia lub przebudowy tej sieci. Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że obowiązujące przepisy specustawy drogowej, umożliwiają realizację pozwolenia na budowę w pasie drogowym niezbędnych obiektów nie drogowych, szczególnie infrastruktury sieci wodno-kanalizacyjnej, elektroenergetycznej, ciepłowniczej czy gazowej na podstawie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w przypadku kiedy stanowią one integralną część budowanej drogi.

Natomiast zakres przedmiotowy specustawy obejmuje tylko inwestycje w zakresie dróg publicznych realizowane przez zarządców dróg – zatem nie jest możliwe jej rozszerzenie na inwestycje dotyczące innej infrastruktury technicznej z sieci uzbrojenia terenu.

POUCZENIE

Zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy o petycjach sposób załatwienia petycji nie może być przedmiotem skargi.

Z upoważnienia Ministra Infrastruktury

Agnieszka Krupa
Zastępca Dyrektora
Departamentu Dróg Publicznych

Informacja na temat przetwarzania danych osobowych

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1), informuję, że:

- 1) administratorem Pani/Pana danych osobowych jest *Minister Infrastruktury* z siedzibą w Warszawie, przy ul. Chałubińskiego 4/6, 00-928 Warszawa, zwany dalej „Administratorem danych”;
- 2) Pani/Pana dane osobowe przetwarzane będą w celu rozpatrzenia petycji na podstawie ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz. U. z 2018 r. poz. 870) oraz ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm.);
- 3) podstawą przetwarzania Pani/Pana danych osobowych jest konieczność wypełnienia obowiązków prawnych ciążących na Administratorze danych wynikających z ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach oraz ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego. W przypadku wyrażenia przez Panią/Pana zgody na udostępnienie imienia i nazwiska na stronie internetowej podmiotu rozpatrującego petycję lub urzędu go obsługującego, podstawą prawną przetwarzania jest udzielona zgoda;
- 4) Administrator danych przewiduje możliwość powierzenia przetwarzania danych innym podmiotom świadczącym na rzecz Administratora danych usługi z zakresu IT;
- 5) podanie danych osobowych jest dobrowolne, ale konsekwencją niepodania danych będzie pozostawienie petycji bez rozpoznania zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach;
- 6) posiada Pani/Pan prawo do:
 - żądania dostępu do treści swoich danych osobowych, ich sprostowania lub ograniczenia przetwarzania,
 - wniesienia sprzeciwu wobec przetwarzania danych osobowych w zakresie w jakim przetwarzanie nie wynika z obowiązku prawnego ciążącego na Administratorze danych,
 - cofnięcia zgody i usunięcia danych w zakresie udostępnienia imienia i nazwiska na stronie internetowej podmiotu rozpatrującego petycję lub urzędu go obsługującego, co jednak nie będzie miało wpływu na zgodność z prawem przetwarzania, którego dokonano na podstawie zgody przed jej wycofaniem,
 - wniesienia skargi do organu nadzorczego - Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych;
- 7) Pani/Pana dane osobowe nie podlegają zautomatyzowanemu podejmowaniu decyzji, w tym profilowaniu;
- 8) Pani/Pana dane osobowe w zakresie rozpatrywania petycji będą przechowywane przez Administratora danych przez okres niezbędny do załatwienia sprawy, a następnie przez okres 25 lat, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, z późn. zm.), po tym czasie wraz z dokumentacją zostaną przekazane do właściwego archiwum państwowego jako materiał archiwalny;
- 9) dane kontaktowe do Inspektora ochrony danych w Ministerstwie Infrastruktury: Inspektor ochrony danych, Ministerstwo Infrastruktury, ul. Chałubińskiego 4/6, 00-928 Warszawa, adres e-mail: inspektor.RODO@mi.gov.pl. Z Inspektorem ochrony danych można się kontaktować we wszystkich sprawach dotyczących przetwarzania przez Administratora danych Pani/Pana danych osobowych oraz korzystania z praw związanych z tym przetwarzaniem danych.